

من و له شاعر تـده گم ...

بهختیار محمده

(شاعر ئاوـنهی زمانه، که هموو شته کان خـیانی تـدا ده بینن. بهـ، شاعر ئاوـنهی زمانه؛ یان با بـم: شاعر زمانـکی ئاوـنهییه، که ده بـ هموو شته کان خـیانی تـدا ببینن!).

زـر جار شاعرـك ده بینم (ده خوـنمه وه)، وشه جوانی له پاـ یه کدا یز کردوو و ته نانت وـنهی شیعریی جوانیشی تـدایه، بهـام ماناکهـی (ناوهرـکه کهی) قوو، جوان و فرهوان نییه؛ ئەمەش بـ خوـندنه وهی بـ خـی بهـکـشم ناکا و ـامناکـشـ. من بـوای ته وایم له شاعر و ئەده بدا به وه ههیه، که شـوه و ناوهرـك یه کتر ته وای ده کهن و ده بـ پـ به پـ له گهـ یه کدا ههنگاو بنـن و له ئاستی یه کدا بن (بـواشم به شیعر شـوه گهرا و فـرمالیت نییه؛ به و واتایه، که من چـژیان لـ نابینم). بهـ، ئەوه ده زانم، که مهـرج نییه ناوهرـكـکی باش، سهـد له سهـد ده بـ فـرمـکی بهرز و باشیشی ههـبـ، بهـام هیچ فـرمـکی باش و جوان – ده توانم بـم – به بـ ناوهرـك و واتا و ده لاله تـکی ده وـهـمهـند و قوو نابـ (استیه کهی فـرم و ناوهرـك ئاوـته و ئاوـزانی یه کن و ههـرگیز لـك جودا نابنه وه؛ له مه وه فـرم واتایه و واتاش فـرمه). له ناو شاعر و ئەده بدا هزر ههیه، وهـک میوزیکـ نین، که تهـنـا حـی چـژ بیانجووـنـ و ناخی خوـنهر (بینهر) بورووژـنـ و ئاسوودهـی بکهـن و ههستی جوانیی پـ بیهـخن. ئەو شاعرانهـی تهـنـا وهـک میوزیکـ – به ئەبستراکت – له خـیان دهـوانن، زوو ده پووـکـنه وه و زوو ده مرن. شاعر تهـنـا ئیلهام نییه، بهـکو فیکر و ـشـنبـیریشـه. له پاـ ئەمه شدا ههستی بهـرزی جوانیه. بهـ شاعر له جوانی و فیکر پــك دـ؛ له مه وه ((شیعر بـگهـرد)) – بهـلای منه وه – جگه له دهسته وازه یه کی بـ واتا و بـ ناوهرـك هیچ شتـکی دیکه نییه.

به کورتیه کهی: زـر دهق ده بینم (ده خوـنمه وه) فـرمـکی جوانی ههیه، بهـام ـکی مردووی له پشته. ـك، که ههزاره له ههـندی و اتاکان؛ واتای سیاسـی، مـژووـیی، ئەفسانهـیی، ئایینی، ... تاد. شاعر، که توانی بهـرگی شاعر له بهر هموو شتـکدا بکا، ئەوسا ده بـته شیعرـی استه قینه. شاعر خـی له تخووبی هموو بهـهـکانـی ژیانـی مرـقـ دهـدا، ده بـ وا بکا، بهـام چـن ده توانـ و چـن پـی ده وـرـ، ئەمه شتـکی دیکه یه. ههـر کاتـك شاعر له چـوهـی یهـک واتادا خـی قهـتیس کرد، ئەو کاته ده بـته شیعرـکی بـ باـ. شاعر به تهـنـا زمان نییه،

به ڪو شاعر واتاشه (ئو واتايه، كه زمان به خهس هتي شيعري
 بهرجهسته دهكا). شاعر زماني تايبه تي واتاكانه. استه شاعر زماني
 تايبه تي خي ههيه، به ام ئم زمانه بهرهمي هست و ئاوهرى مرڻه.
 ئو مرڻه بهر له هر شت ڪ بوونهوهر ڪي ڪمه ايه تيه. شاعر بهر
 له هر شت ڪ مرڻه، مرڻه ڪي تايبه تمهه و هستيار. شاعر ئو
 كه سهيه، كه زمان ڪي تايبه تي ههيه؛ زمان ڪي تايبه تي به خي، كه
 هست و هزاره كاني - له قاي جوانييه ڪي نمونه ييدا - پ دهرده ب.
 له مهوه جواني له داه ناني شاعر و ئهدهب دانا ب. شاعر ئو
 زمانهيه، كه هموو كهس ڪ ناتوان ڪسهي پ ڪا، جگه له شاعر خي
 نه ب. شاعر زماني شاعيره. وهزيفهيه ڪي سهره ڪي شاعر ئوهيه، كه
 هستي با و قووي جوانييمان پ بيهخش؛ ئه مهش شوازي زماني
 ه نينه وهى شاعره كه دهسته بهري دهكا. زماني شاعر چه ند دهوه مه ند ب
 به هگزه كاني خوازه و ه ما و و نه، ه ندهش شاعر ڪي سهركه وتوو و
 سهرنج ڪش ده ب. استيه ڪه له سهرده مي قهيرانه ي شاعردا، شاعر
 ده ب به سه نگيني بنووسر، هرگيز زمان و دهلاله تي خواوه ندانه ي خي
 له بير نه كا. هه بهت شاعر زمانه، به ام كا ت ڪ كه خواوه ند (ئه پ ل)
 قسه ده كا؛ كا ت ڪ كه جواني سروش قسه ده كا؛ كا ت ڪ كه خشي و
 ناخي شي مرڻه قايه تي قسه ده كن؛ كا ت ڪ كه تاكي شاعر له جياتي
 هموومان و له جياتي هموو شت ڪ قسه ده كا. به شاعر زمانه، كا ت ڪ
 زمان له ناو زماندا قسه ده كا؛ ئه گهر زماني شاعر نه ب ناتوانين
 وهسفي هموو شت ڪ بكهين. زماني ئاساي ناتوان به جواني و به
 تهواوي وهسفي هموو شت ڪ و هموو هست و بيركرده وهيه كمان له
 بهرانبهر ديارده و شته كاندا ب ڪا، بهيه لره زماني شاعر
 (ئهدهب) وه ڪ فرياد هس ڪ د و لمان قووت ده ب تهوه و يارمه تي ئم
 كه موکوويه و دهسته پاچه ييه مان دهدا (استيه ڪه زماني شاعر هر
 به زماني سورياليه تي خهون دهچ، كه به تهواوي سنووري نامومكيني
 زماني بهزاندوهه. واته لهدايكووني زماني شاعر ئو
 ساته وهختانهيه، كه زمان خهون به بووني ئاساي خيه وه ده بين و
 دهيه و سنووري مومكيني واقيعي خي بهز ن). له مهوه شاعر تا
 ئه ندازه يه ڪي يه ڪجار ز ر زماني ئاساي و زماني واقيعي ژياني مرڻه
 دهوه مه ند كردوهه. ئم زمانه زمان ڪه چ ڙبه خشه. زمان ڪه -
 ده توانم ب م - گ راني و ميوزيڪيشي داه ئاوه؛ بهيه شاعر نه ب،
 ڪوا گ راني ههيه؟ شاعر نه ب، ڪوا ئيستاتيڪاي زمان ههيه؟ شاعر
 نه ب، ڪوا خياني جواني ههيه؟ شاعر، نه ب ڪوا ئهدهب ههيه؟...
 استيه ڪه سهره تاي دهستپ ڪردني ئهدهب شاعره، نه ڪ پهشان.
 گه لگام ش و ئهلياده و ئ ديسه چيمان پ ده ن؟ ئه خي ده قه
 ئاينيه كانيش هيچيان له زماني شاعر بهدر نين! له مهوه، ئه گهرچي

ئەممىي شىعر لە پاشەكشە و قەيراندايە، بەلام نابە ئەم شىكىيە و ئەم ئەسەي خەي لە بىر بکا: شىكى و ئەسەي داھەننانى زمانى ئەدەب و زمانى نووسين.

بەختيار محەمەد